

Persones i personatges

Fa anys, amb el seu sarcasme llegendari, **Fernando Fernán Gómez** constatava que les persones equilibrades, sensates, discretes, és a dir, el senyor Josep i la senyora Maria del barri, i els estirats doctors universitaris Gaudeamus i Igitur, i els imponents vividors de la política Cadrots i Amontillat, i els sibil·líns taurons de les finances Botins i K-kaplowitz, i els buròcrates de la cosa pública Laurel i SanPorquí, tots plegats, no veien amb bons ulls als actors, "los cómicos" segons Fernán Gómez. Per què? Senzill: els maleïts histrions viuen moltes vides i, a més, proclamen a tort i a dret que la cara no és l'espill de l'ànima. I ca, senyora. Fins i tot la màscara de la sinceritat és fàcil de col·locar, enganyant.

Total, que l'anomenada societat civil –i política- ha passat a l'acció. És la rebel·lió de les persones. I les persones s'han transvestit en personatges. Allò tan clàssic de les **dramatis personae** de quan fèiem teatre als maristes. I vet ací que els pirandellians Sis personatges en busca d'autor s'han convertit en seixanta, sis-cents, sis mil, sis milions de personatges que perden el cul –i el que convinguí- per xuclar càmera, els vint segons de celebritat *massmediàtica* de què parlava el novaiorquè **Andy Warhol**.

Però tota aquesta operació de cirurgia plàstica ha estat possible gràcies als Nous Autors: els mitjans de comunicació de masses. Amb total impunitat dramàtica, ells decideixen *qui* és important. O dit en llen-

guatge periodístic: d'interès general. Fa temps vaig tenir una sucosa conversa amb la redactora en cap de les coses culturals de l'altre diari local.

A la meua pregunta de qui es mereixia sortir a les planes del seu periòdic, ella, pragmàtica, contestava: o ésser molt bo o ésser molt dolent. Allò del *to be or not to be* versió *fast truth*, la veritat ràpida. Així el món esdevé un escenari i els periodistes uns crítics de teatre.

I la paradoxa ha esclatat.

Actors i actrius veuen, perplexos, com la seva notorietat *negativa* és segrestada per la vulgaritat de les persones comunes. No és d'estranyar, doncs, que davant situacions socials i polítiques preocupants, els autèntics comedians surtin als carrers, a les televisions i a on sigui –**Jordi Dauder** en plan Dolores Ibárruri!– per tal de recuperar el protagonisme, l'escenari perdut.